

Sygn. akt

III AUa 1075/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 stycznia 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **29 stycznia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **L. U.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia 18 września 2012 r. sygn. akt IV U 1716/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1075/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 listopada 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy L. U. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, powołując art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z dnia 22 listopada 2011 r. – w którym stwierdzono, iż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

L. U. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podniósł, że jego stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie pracy fizycznej, zaś do wykonywania pracy umysłowej nie ma odpowiednich kwalifikacji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu, który legł u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 18 września 2012 r. oddalił odwołanie L. U..

W pierwszej kolejności Sąd wskazał na pobieranie przez wnioskodawcę renty z tytułu częściowej niezdolności do 31 sierpnia 2010 r. oraz na przebieg postępowania przed organem rentowym wszczętego wnioskiem z 16 września 2011 r., a zakończonego zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją.

Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia L. U. Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów: neurologa, psychiatry i okulisty.

Sąd wskazał, że biegli w trzech oddzielnych opiniach wydanych po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i przeprowadzeniu badania odwołującego stwierdzili występowaniu u niego schorzeń które jednakże nie skutkują ani częściową, ani całkowitą niezdolnością do pracy.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd uznał zebrane w sprawie opinie za w pełni wiarygodne, podkreślając, iż zostały one wydane przez lekarzy na podstawie posiadanej przez nich fachowej wiedzy, dokonali oni analizy stanu zdrowia opiniowanego z uwzględnieniem charakteru wykonywanej przez niego pracy na podstawie przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji jego medycznej. Sąd podkreślił, że wnioskodawca w toku postępowania nie kwestionował opinii i nie sformułował do nich żadnych zarzutów.

W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał art. 12 i art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także art. 477¹⁴ § 1 kpc i stwierdził, że wobec zdolności do pracy L. U. nie spełnia on wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu prawa do renty.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie zaskarżył wnioskodawca L. U., domagając się przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarzucił, iż orzeczenie Sądu jest błędne i oparte na błędnych opiniach biegłych sądowych które nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu jego zdrowia.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W ocenie tut. Sądu przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawca L. U. w aktualnym stanie zdrowia jest niezdolny do pracy należy uznać za wyczerpujące. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z możliwością wykonywania przez wnioskodawcę pracy z uwagi na stan jego zdrowia, należy stwierdzić, że jest ona oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych - na podstawie którego to dowodu dokonał ustaleń Sąd. Sąd Okręgowy dzieląc bowiem zgodne konkluzje opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, psychiatrii i okulistyki o braku u L. U. niezdolności

do pracy miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300 , 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględniał bowiem zasadnicze występujące u odwołującego schorzenia). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą dokumentacji medycznej wnioskodawcy, przeprowadzonymi z nim wywiadami i badaniami przedmiotowymi. Nadto biegli w wyczerpujący sposób uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o braku niezdolności do pracy badanego, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niego schorzeń, a odwołujący nie zgłosił do nich żadnych zarzutów które podważyłyby ich wiarygodność. Zauważyć należy, iż wszyscy lekarze wypowiadający się w toku postępowania administracyjnego i sądowego na temat wpływu stanu zdrowia wnioskodawcy na jego zdolność do pracy uznali go za zdolnego do pracy.

Podkreślić wypadnie, iż samo istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r. o sygn. akt II UK 288/04). Biegli w toku postępowania nie zakwestionowali istnienia schorzeń wnioskodawcy, jedynie stwierdzili, że nie upośledzają one funkcji jego organizmu w stopniu pozwalającym na uznanie go za niezdolnego do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wyłącznie subiektywne przekonanie L. U., iż jest niezdolny do pracy i sam potrafi najlepiej ocenić stan swojego zdrowia nie może skutkować przyznaniem mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Reasumując z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia

zasadniczego w sprawie ustalenia Sądu I instancji o zdolności apelującego do pracy, a to siłą rzeczy stanowić musiało o pełnej aprobacie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie wystąpiła po stronie odwołującego zasadnicza przesłanka nabycia prawa do dochodzonego przez niego świadczenia rentowego - w postaci niezdolności do pracy.

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

-(...)

(...)